

De familiereünie

Van Tatiana de Rosnay verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos uitgevers

Haar naam was Sarah
Die laatste zomer
Kwetsbaar
Het huis waar jij van hield
Het appartement
Onvoltooid verhaal
Overspel
Een Parijse affaire
Manderley voor altijd
Obsessie

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Tatiana de Rosnay

De familiereünie

Vertaald door
Caecile de Hoog en Noor Koch

Ambo|Anthos
Amsterdam

Strofen op pagina 9 en 171 uit 'Marie' en 'Le pont Mirabeau' van Guillaume Apollinaire, vertaald door Jan Pieter van der Sterre, *De mooiste van Guillaume Apollinaire*, Lannoo/Atlas, 2007
Zin op pagina 91 uit *Het rood en het zwart*, Stendhal, vertaling Hans van Pinxteren, L.J. Veen, 2011
Zin op pagina 125 uit *De klokkenluider van de Notre-Dame*, Victor Hugo, vertaling Willem Oorthuizen, Athenaeum – Polak & Van Genneep, 2011

ISBN 978 90 263 4268 4

© Éditions Héloïse d'Ormesson, 2018

This book is published by arrangement with
Literary Agency Wandel Cruse, Paris

© 2018 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,
Amsterdam en Caecile de Hoog en Noor Koch
Oorspronkelijke titel *Sentinelle de la pluie*/*The Rain Watcher*
Oorspronkelijke uitgever Éditions Héloïse d'Ormesson
Omslagontwerp Marry van Baar
Omslagillustratie © cranach2/deposit photos
Foto auteur © Charlotte Jolly de Rosnay

Verspreiding voor België:
Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor mijn familie

And the stars look very different today.

David Bowie

'Space Oddity', 1969

1

En later liep ik langs de Seine
Onder mijn arm een foliant
Het water is net als mijn lijden
Het droogt niet op, het stroomt constant.

Uit: 'Marie', Guillaume Apollinaire
(Vertaling: Jan Pieter van der Sterre)

Ik begin met de boom. Want alles begint, en eindigt, met de boom. Het is de hoogste boom. Hij is lang voor de andere geplant. Hoelang hij er al staat, weet ik niet precies. Misschien wel drie- of vierhonderd jaar. Hij is oeroud en sterk en heeft de vreselijkste stormen doorstaan, tomeloze winden getrotseerd. Hij is niet bang.

De boom is anders dan de andere. Hij heeft zijn eigen ritme. Voor hem begint de lente later, als de andere al bloesem dragen. Eind april ontvouwen de ovale blaadjes zich langzaam, maar alleen aan de bovenste en middelste takken. De andere zien er doods uit. Knoestig, grijs, verschrompeld. Hij doet alsof hij dood is. Zo slim is de boom. Maar dan, als een geweldige uitbarsting, ontbot hij en pronkt triomfantelijk met zijn zachtgroene kruin.

Niemand kan me vinden als ik hier boven zit. Ik hou van de stilte. Het is trouwens geen echte stilte, want ze wordt gevuld door talloze zachte geluiden. Het ritselen van de bladeren. Het fluisteren van de wind. Het zoemen van een bij. Het tjirpen van de cicaden. Het fladderen van een vogel. Als de mistral door het dal blaast, ruisen de duizenden takken als de zee. Hier speelde ik altijd. Dit was mijn domein.

Ik vertel dit verhaal één keer, zodat ik het niet nog eens hoeft te vertellen. Ik ben geen man van het woord. En als ik klaar ben, zal ik het verstoppen. Niemand zal ervan weten. Ik schrijf het op, maar niemand krijgt het te zien. Het verhaal blijft op de pagina's, als een gevangene.

‘Het duurt nu al twee weken,’ zegt de taxichauffeur mismoedig. Kletterend komt de regen naar beneden, als een zilveren sluier die het daglicht dempt. Het is pas tien uur ’s ochtends, maar op Linden komt het over als avondschemering die glinstert van de nattigheid. De taxichauffeur zegt dat hij wil verhuizen, Parijs wil ontvluchten, de zon opzoeken en teruggaan naar het zondoorstoofde Martinique, waar hij vandaan komt. Als de auto vliegveld Charles de Gaulle verlaat en invoegt op de overvolle Périphérique, de ringweg rond Parijs, kan Linden hem geen ongelijk geven. In het druilerige licht maken de voorsteden een troosteloze indruk: dicht op elkaar gepropte woonkolossen, waarop neonreclames naargeestig flikkeren in de regen. Als hij vraagt of de radio aan mag, zegt de chauffeur dat Linden heel goed Frans spreekt ‘voor een Amerikaan’. Linden grijnst. Dit krijgt hij elke keer te horen als hij teruggaat naar Parijs. Hij antwoordt dat hij half Frans, half Amerikaans is, geboren in Frankrijk, met een Franse vader en een Amerikaanse moeder, en dat hij beide talen vloeiend en accentloos spreekt. Dat had u niet gedacht, hè? Gnuivend draait de chauffeur aan de zenderknop van de radio. Nou, meneer ziet er in elk geval heel Amerikaans uit, ja toch? Lang, atletisch, jeans, sneakers – niet als die Parijzenaars met hun chique dassen en pakken.

Het nieuws gaat alleen maar over de Seine. Linden luistert

ernaar terwijl de ruitenwissers in een eindeloze strijd piepend waterstroompjes wegvegen. De rivier stijgt nu al vijf dagen, sinds 5 januari, en kabbelt rond de enkels van de Zoëaaf. De Parijzenaars gebruiken dit beeld van een koloniale soldaat, onder de Pont de l'Alma, als ijkpunt om te kijken hoeveel het water is gestegen. Toen het waterpeil in 1910 zo hoog was dat de halve stad blank stond, kwam het water tot aan zijn schouders. De chauffeur slaakt een zucht: het is niet te verhelpen dat de rivier buiten haar oevers treedt, een gevecht aangaan met de natuur heeft geen zin, de mens moet ophouden haar te vernietigen, dit is haar manier om wraak te nemen.

Terwijl de auto samen met het overige verkeer langzaam voortkruipt en de regen onverbiddeijk op het dak van de auto klettert, moet Linden aan de e-mail denken die het hotel hem dinsdag stuurde: *Geachte heer Malegarde, we kijken uit naar uw komst en verblijf in ons hotel van vrijdag 19 januari twaalf uur tot zondag 21 januari, wanneer u, zoals door u verzocht, 's avonds zult uitchecken. Door de hoge waterstand van de Seine kan de verkeerssituatie in Parijs echter problematisch zijn. Gelukkig ligt Hotel Chatterton in het veertiende arrondissement, dat naar verwachting niet zal onderlopen. De prefectuur heeft ons laten weten dat we ons geen zorgen hoeven te maken, maar het is ons beleid om onze gasten op de hoogte te houden. Laat het ons alstublieft weten als wij u ergens mee van dienst kunnen zijn. Met vriendelijke groeten.*

Linden had de mail op het vliegveld gelezen toen hij zat te wachten op zijn vlucht van L.A. naar New York, waar hij door Vanity Fair was ingehuurd om foto's te maken van een Britse actrice. Hij had het bericht doorgestuurd aan Tilia, zijn zus in Londen, en naar Lauren, zijn moeder in de Drôme, met wie hij deze vrijdag heeft afgesproken in Parijs. Hij had hem niet doorgestuurd aan Paul, omdat zijn vader toch geen mails leest, alleen brieven en ansichtkaarten. Om het antwoord van zijn zus, dat hij binnenkreeg toen hij uren later op JFK landde, had hij moeten grinniken: *Een overstroming?! Alweer? Is er afgelopen november niet ook al een overstroming geweest in Parijs? En in juni 2016. Het heeft jaren geduurd om dit weekend georganiseerd*

te krijgen, en nu dit?! Onder haar mail had ze een paar boos kijkende emoticons gezet. Niet veel later had hun moeder aan hen beiden geschreven: Al moeten we met de boot komen, ik zal jullie vader bij zijn bomen wegsleuren! Eindelijk komen we allemaal samen! Geen sprake van dat we de reïnie afzeggen! Zie jullie vrijdag, lieverds!

De familie Malegarde zou elkaar in Parijs treffen om Pauls zeventigste verjaardag en de veertigste trouwdag van Lauren en Paul te vieren.

Linden had niet meer bij de waarschuwing van het hotel stilgestaan. Toen hij donderdagavond in New York op een vliegtuig naar Parijs stapte, was hij moe. Hij had twee drukke dagen achter de rug, en daarvoor had hij ook al hard gewerkt; wekenlang had hij de hele wereld afgereisd. Het liefst was hij teruggevlogen naar San Francisco, terug naar huis, naar Sacha en de poezen in Elizabeth Street. Hij had Sacha en de poezen de afgelopen maand maar weinig gezien. Rachel Yellan, zijn voortvarende agente, had de ene opdracht na de andere voor hem geregeld, waardoor hij een duizelingwekkende rondreis van de ene stad naar de andere had gemaakt, en nu was hij uitgeblust en snakte hij naar een korte vakantie. Het smalle blauwe huis in Noe Valley en zijn beminde bewoners zouden echter moeten wachten tot na dit speciale familie-uitje. ‘Alleen wij viertjes,’ had zijn moeder maanden geleden gezegd toen ze het hotel en restaurant reserveerde. Keek hij ernaar uit? Dat vroeg hij zich af toen het vliegtuig opsteeg. Sinds zijn tienerjaren in Sévral, waar hij opgroeide, zijn ze niet vaak meer ‘alleen met z’n viertjes’ geweest, vooral niet meer sinds hij in 1997, nog geen zestien jaar oud, vertrokken was uit Vénozan, het familiebezit van zijn vader. Zijn ouders ziet hij niet vaak, zijn zus wel, als hij naar Londen moet, wat regelmatig gebeurt. Maar waarom klonk ‘alleen wij viertjes’ weliswaar heel gezellig, maar ook onheilspellend?

Tijdens de vlucht naar Parijs las Linden *Le Figaro* en besepte hij met een schok dat de situatie die het hotel had beschreven toch

verontrustend was. Zoals Tilia opmerkte was de Seine na een natte zomer en herfst eind november ook al buiten haar oevers getreden, net als in juni 2016. De Parijzenaars houden de Zoeaaf en de golfjes die aan zijn enkels likken scherp in de gaten. Gelukkig is de enorme watertoevoer vanuit de bovenloop van de rivier gestopt. Bovendien stond in *Le Figaro* dat dankzij moderne technologie de opstuwning van het water drie dagen van tevoren kan worden voorspeld, zodat er ruim de tijd is voor een evacuatie. Het echte probleem is de stromende regen, die maar niet afneemt. Het waterpeil van de rivier stijgt weer, alarmerend snel zelfs.

Na verschillende verkeersopstoppingen en nog meer onheilspellende meldingen op de radio steekt de taxi bij de place de la Concorde de Seine over. Het regent zo hard dat Linden de rivier nauwelijks kan zien; het valt hem wel op dat de kolkende watermassa onnatuurlijke schuimkoppen heeft. Langzaam rijdt de taxi verder door de plassen op de boulevard Saint-Germain en de boulevard Raspail en komt aan bij Hotel Chatterton op de kruising met de rue Vavin. In de minuut die het Linden kost om uit de taxi te stappen en naar de ingang te rennen, pleistert de regen zijn donkerblonde haar tegen zijn hoofd, druipt het water langs zijn nek naar beneden en sijpelt het zijn sokken in. De kille winterlucht die hem omhult lijkt met hem mee de lobby in te gaan. Hij wordt begroet door een glimlachende receptioniste. Kletsnat en rillend van de kou glimlacht hij terug en overhandigt haar zijn Franse paspoort (hij heeft ook een Amerikaans), en knikt als ze zegt: 'Bienvenue monsieur Malegarde.' Ja, zijn zus komt later vandaag met de Eurostar, en zijn ouders komen met de trein uit Montélimar. Nee, hoe laat weet hij niet precies. Of hij ervan op de hoogte is dat de trein van zijn ouders wordt omgeleid naar Montparnasse en niet aankomt op het Gare de Lyon, vanwege de kans op overstroming? Nee, daar weet hij niets van. Maar eigenlijk komt het goed uit, beseft hij, want het station Montparnasse ligt op maar vijf minuten van het Chatterton.

De receptioniste, die volgens haar badge Agathe heet, geeft hem zijn paspoort en kamersleutel, en zegt zonder vleierig te doen hoezeer ze zijn werk bewondert en dat het een eer is dat hij in het hotel verblijft. Is hij in Parijs in verband met de fashionweek, wil ze weten. Hij bedankt haar en legt hoofdschuddend uit dat het een familieweekend is, dat er de komende dagen geen enkele fotoshoot gepland staat, en dat hij gaat genieten van een welverdiende rust. Hij heeft maar één camera bij zich, zegt hij, zijn dierbare vintage Leica; zijn andere apparatuur heeft hij in New York achtergelaten, bij zijn agent, en de enige mensen die hij zal fotograferen zijn zijn ouders en zijn zus. En wat betreft de fashionweek, die staat zeker niet op zijn lijstje; de opzichtige, op hun stiletto's voortwankelende schepsels zullen het in hun wereldje van glamour en catwalks zonder hem moeten doen.

De receptioniste moet lachen. Ze heeft op tv gehoord dat de fashionweek zal worden afgelast als het waterpeil van de Seine zo alarmerend blijft stijgen. Nu moet Linden gniffelen, maar met een zeker schuldgevoel vraagt hij zich toch af wat het zou betekenen als de fashionweek, die morgen begint, wordt afgelast. Wat een enorme verspilling van moeite, tijd en geld zou dat betekenen.

De receptioniste begint eerbiedig over zijn vader en zegt dat het een groot genoegen is om de 'Bomenman' in hun hotel te ontvangen. Linden vindt haar enthousiasme vermakelijk (blijkbaar weet ze niet dat zijn vader een hekel heeft aan die bijnaam; die vindt hij belachelijk en hij heeft moeite met zijn roem). Iedereen heeft zoveel respect voor zijn vader, vervolgt ze; zo bewonderenswaardig dat hij overal ter wereld strijdt voor het behoud van bijzondere bomen. Linden waarschuwt haar vriendelijk dat zijn vader verlegen is, niet zo open en praatgraag als hijzelf, maar zijn moeder zal ze geweldig vinden, die is pas echt gemakkelijk in de omgang, en zijn zus, Tilia Favell, doet niet veel voor haar onder.

De kamer op de vierde verdieping, die uitkijkt op de rue Delambre, is warm, comfortabel en mooi ingericht, met lila en gebroken

wit als hoofdkleuren; hij is alleen een beetje klein voor iemand van zijn lengte. Op tafel staan een vaas met rozen, een mandje met vers fruit en chocolaatjes, een koeler met een fles champagne op ijs, voorzien van een handgeschreven welkomstbriefje van madame Myriam Fanrouk, de eigenaresse van het hotel. Linden herinnert zich dat zijn moeder twee jaar geleden bij het organiseren van het huwelijks- en verjaardagsweekend het Chatterton had gekozen omdat het omschreven werd als een ‘charmant, intiem boetiek-hotel, hartje Montparnasse’ en de beoordelingen op TripAdvisor positief waren. Linden had de organisatie aan haar overgelaten en zodra hij een gaatje in zijn agenda had weten te regelen – wat een niet geringe opgave was geweest voor een freelancefotograaf als hij – had hij zijn vlucht geboekt. Lauren had ook de plek uitgekozen waar ze morgenavond gaan eten: Villa des Roses, een restaurant met een Michelin-ster in de rue du Cherche-Midi, achter Hotel Lutetia.

Waarom Parijs, vraagt hij zich af als hij zijn kleine koffer uitpakt en het donkergroene fluwelen jasje ophangt dat hij morgenavond zal dragen. Tilia woont in Londen met haar dochter en haar tweede echtgenoot, de kunstkenner Colin Favell; Lauren en Paul wonen in Vénozan, in de Drôme nabij Sévral, en hijzelf woont samen met Sacha in San Francisco. Ja, waarom Parijs? Zijn ouders hebben geen bijzondere band met Parijs. Of toch wel? Terwijl hij zich uitkleedt, zijn vochtige kleren op een stoel gooit en met genoeg een warme douche neemt, blijft die vraag hem bezighouden. Hij weet dat zijn ouders elkaar in Grignan hebben leren kennen, in de zomer van 1976, toen een ongenadige hittegolf in heel Frankrijk voor droogte zorgde en Paul als landschapsarchitect de leiding had over een ambitieus tuinontwerp aan de rand van de kleine stad.

Tilia en hij kunnen het verhaal dromen. Lauren, amper negentien jaar oud, was met haar twee jaar oudere zus Candice voor het eerst in Frankrijk. Ze waren geboren en getogen in Brookline, Boston, en waren nog nooit in Europa geweest. Na Grieken-

land, waar ze hun reis waren begonnen, en Italië, waren ze via Nice, Avignon en Orange door Frankrijk gereisd. Een stop in de Drôme had niet in hun planning gestaan, maar het was te warm om verder te reizen en daarom besloten ze een nacht door te brengen in een eenvoudige, maar gezellige B&B in Grignan. Aan het einde van de bloedhete dag zaten de zussen net op het plein met het standbeeld van de beroemde zeventiende-eeuwse schrijfster madame de Sévigné in de schaduw een glas koele rosé te drinken toen Paul aan kwam rijden in zijn pick-up. Hij droeg een witte overall, waardoor hij aan Steve McQueen deed denken, een rafelige strooien hoed, en uit zijn mond bungelde een sjekkie. Toen hij de auto had geparkeerd en allerlei potten en struiken uit de laadbak naar een winkel sjouwde, volgde Lauren hem met haar blik. Hij was gespierd, had brede schouders en was van gemiddelde lengte. Toen hij zijn hoed afnam om het zweet van zijn voorhoofd te vegen, bleek dat hij nauwelijks haar had, alleen wat bruin dons achter op zijn hoofd. Vrijwel kaal, maar toch jong – nog geen dertig, schatte Lauren. Candice vroeg waarom ze zo naar die vent in een overall staarde. ‘Moet je zijn handen zien,’ fluisterde Lauren. Candice antwoordde botweg dat ze daar niets bijzonders aan zag, maar Lauren mompelde als in trance dat ze nooit iemand een plant had zien aanraken zoals die man.

Fitzgerald Winter, hun vader, kon aardig tuinieren, net als Martha, hun moeder. De meisjes waren opgegroeid in een lommerrijke buurt in Brookline, niet ver van Fisher Hill, waar de bewoners veel zorg aan hun tuin besteedden en met een snoeischaar in de ene hand en een gieter in de andere angstvallig de groei van hun rozenstruik in de gaten hielden. Maar deze man was anders. Lauren kon haar ogen niet afhouden van zijn krachtige, gebruinde vingers. De manier waarop hij zijn hoofd schuin hield om iedere bloem te bekijken en de takken en bloesem van elke plant streelde biologeerde haar, en toen hij de potten stevig, maar behoedzaam oppakte om ze te versjouden, was ze helemaal betoverd.

Paul moest haar blik hebben gevoeld, want uiteindelijk keek hij op en zag hij de twee zussen een eindje verderop zitten. Dit deel van het verhaal konden Tilia en Linden ook dromen. Hij had alleen oog voor Lauren, voor haar benen, haar lange haar en haar scheefstaande ogen, ook al was Candice minstens zo mooi. Hij liep naar hun tafeltje en gaf Lauren zonder iets te zeggen een olijfboompje in een pot. Ze sprak nauwelijks Frans en hij geen woord Engels. Het Frans van Candice was beter dan dat van haar zus, dus zij kon tolken, maar voor de andere twee bestond ze niet, was ze slechts een stem die de juiste woorden koos.

Zijn naam was Paul Malegarde, hij was achtentwintig jaar en woonde een paar kilometer verderop, in de buurt van Sévral aan de weg naar Nyons. Ja, hij hield heel veel van planten, met name van bomen, en hij had een prachtig arboretum op zijn landgoed Vénozan – wilde ze dat misschien zien? Zou ze het leuk vinden als hij haar daar mee naartoe nam? O, maar ze zou morgen met haar zus naar Parijs gaan, en daarna naar Londen, en voor het einde van de zomer zouden ze terugkeren naar huis. Ja, misschien zou ze wat langer kunnen blijven, ze zou kijken... Toen Lauren opstond om de hand te schudden die hij haar toestak, torende ze boven hem uit, maar daar leken ze geen van beiden mee te zitten. Ze viel op de schrandere blik in zijn blauwe ogen, op zijn onvoorspelbare lach en de lange stiltes die hij liet vallen.

‘Hij is lang niet zo knap als Jeff,’ zei Candice later. Jeff was het bekakte vriendje van Lauren in Boston. Lauren haalde haar schouders op. Ze had afgesproken dat ze Paul later weer bij de fontein zou zien.

Die avond was het volle maan. De hitte nam niet af. Candice was er deze keer niet bij om als tolk te dienen, maar ze hadden haar niet nodig. Ze zeiden niet veel. David Bowie, de favoriete zanger van Paul, klonk op uit de cassettespeler in de pick-up, terwijl ze naar de sterren keken en hun handen elkaar nauwelijks raakten. Jeffrey Van Der Haagen voelde duizenden kilometers ver weg.

Lauren Winter ging niet naar Parijs en niet naar Londen. En aan het einde van die bloedhete zomer van 1976 ging ze ook niet terug naar Boston. Ze kwam naar Vénozan en ging er uiteindelijk nooit meer weg.

Linden droogt zich af en trekt een kamerjas aan. Hij weet nog dat zijn moeder zei dat het voor hen vieren makkelijker was om in Parijs af te spreken. Ongetwijfeld had ze gelijk. En dit zou een ‘weekend zonder echtgenoten en kinderen’ worden, had ze benadrukt. Dat betekende: geen Colin, geen Mistral (Tilia’s dochter uit haar eerste huwelijk) en geen Sacha. ‘Alleen wij viertjes.’

Hij schuift het gordijn open en kijkt naar de regen die neerklettert op de glanzende stoep. Een enkele voorbijganger haast zich door de nattigheid. Zijn moeder heeft voor morgen verschillende wandelingen en museumbezoeken bedacht, maar door de regen en de kou zal er van haar plannen waarschijnlijk niet veel terechtkomen. Een naargeestige middag in Parijs; in San Francisco is het nu drie uur ’s nachts. Hij denkt aan Sacha, die in de grote slaapkamer op de bovenste verdieping in bed ligt: donker haar, verward op het hoofdkussen, een zachte, regelmatige ademhaling. Als zijn telefoon pingt draait hij zich om en haalt hem uit zijn jaszak.

Dude, ben je al aangekomen?

Tilia noemt hem altijd ‘dude’, en hij haar plagerig ‘popje’.

Popje, ik ben op mijn kamer, nummer 46.

Niet veel later wordt er dwingend op de deur geroffeld en doet hij open. Zijn zus staat voor zijn neus, helemaal doorweekt, met plat, druipend haar, en wenkbrauwen en wimpers bespikkeld met trillende druppeltjes. Ze rolt met haar ogen, strekt haar armen uit, en als ze als een zombie naar voren wankelt, schiet hij in de lach.

Ze omhelzen elkaar. Tilia is kleiner dan hij, klein maar stevig gebouwd, net als haar vader, met dezelfde brede schouders, vierkante kaak en dezelfde onderzoekende blauwe ogen.

Als Linden en Tilia samen zijn, weten ze nooit welke taal ze zullen spreken. Ze zijn allebei tweetalig opgevoed – met hun moeder spreken ze Engels en met hun vader Frans –, maar onderling spreken ze een verwarrende mengelmoes van die twee talen, een Frans-Engelse potpourri van slang en bijnamen, waar anderen geen touw aan vast kunnen knopen.

Terwijl Tilia haar haar eerst met een handdoek droogt en daarna met een föhn, valt het Linden op dat ze aangekomen is sinds hij haar voor het laatst heeft gezien, toen hij vlak voor de zomer in Londen was. Maar het staat haar goed; die molligheid maakt haar vrouwelijker. Ze was altijd een tomboy, zo'n meisje dat in bomen klimt, met de mannen van het dorp petanque speelt, op haar vingers fluit en vloekt als een ketter. Ze heeft niets met mode, make-up en sieraden, maar vandaag draagt ze een blauwe broek van een goede snit, ook al zit hij wat ruim, een bijpassend jasje en mooie zwarte laarzen en een gouden halsketting. Als hij haar met haar uiterlijk complimenteert, zegt ze geluidloos, omdat ze toch niet boven het kabaal van de föhn uit kan komen: 'Mistral.' Mistral, haar verstandige dochter van achttien, die op de kunstacademie zit en een Baskische vader heeft (een beroemde chef-kok), is Tilia's modepolitie, en blijkbaar betaalt haar bemoeizucht zich uit.

Zodra het haar van Tilia droog is, zegt ze dat ze het nieuws over de rivier wil horen en loopt ze door de kamer om de tv aan te zetten. Het valt Linden op dat ze nog meer met haar been trekt dan gewoonlijk.

Ze hebben het nooit over het auto-ongeluk dat ze in 2004 heeft gehad toen ze vijftientig was. Ze weigert erover te praten. Ze was bijna dood geweest, heeft zware operaties ondergaan om delen van haar linkerbeen en heup te vervangen, en heeft een halfjaar in het ziekenhuis gelegen. Het ongeluk gebeurde in de buurt van

Arcangues, toen ze met haar beste vriendinnen terugkwam van een feest in Biarritz. Een van de meisjes zou de week erop trouwen. Om onbekommerd te kunnen drinken hadden ze een auto met chauffeur gehuurd. Maar op de terugweg scheurde om drie uur 's nachts een bezopen man over de smalle kronkelweg en boorde hij zich met zijn auto in hun personenbusje. Vier meisjes waren op slag dood, evenals de chauffeur en de tegenligger. Het ongeluk haalde alle kranten; Tilia was de enige die het overleefde. Het duurde jaren voor ze geestelijk en lichamelijk was hersteld. Een paar jaar later liep haar huwelijk met Eric Ezri op de klippen en kreeg ze de voogdij over haar enige dochter toegewezen. Soms vraagt Linden zich af of zijn zus de tragedie wel ooit te boven is gekomen, of ze beseft wat het met haar heeft gedaan. Het lijkt alsof er een hap uit haar leven is genomen.

‘Hoe gaat het met Colin?’ vraagt Linden voorzichtig terwijl Tilia naar de nieuwszender zapt. Ze weten allebei, net als de rest van de familie trouwens, dat haar elegante Engelse eega, een vooraanstaand, in oude meesters gespecialiseerde kunstexpert bij Christie's, haar innemende, gladgeschoren, bebrilde echtgenoot met zijn gulle lach en makkelijke babbel, een dronkenlap is. Niet een sociale drinker, die met een glas lauwe champagne in zijn hand vrolijk aangeschoten en onschuldig kletsend rondzwalkt op feestjes, maar een onverbetelijke zuiplap met een kwaaie dronk die om tien uur 's ochtends de dag begint met een gin en hem in coma beëindigt als hij helemaal van de wereld voor zijn deur in Clarendon Road in een plas van zijn eigen urine ligt. Tilia antwoordt niet meteen. Ze zit op een hoek van het bed naar de tv te staren, waarop oude zwart-witfoto's van de Parijse overstroming in 1910 zijn te zien. Uiteindelijk zegt ze toonloos dat er niets is veranderd. Colin heeft beloofd dat hij zou stoppen; hij is weer naar de kliniek geweest (voor de derde keer), maar het heeft niets geholpen. Op zijn werk wordt het ook een probleem. Een tijdlang heeft hij het kun-

nen verhullen, maar dat lukt niet meer. Ze is het beu. Colin weet dit. Hij zegt dat hij van haar houdt, en dat is ook zo, maar haar geduld raakt op. Voor het eerst ziet Linden iets van opstandigheid in haar gezicht. Haar blik is bitter en boos. Toen ze in 2010 met Colin Favell trouwde, had ze er geen idee van dat hij een alcoholist was. Hij wist het sluw verborgen te houden. Hij was flamboyant en knap. Negentien jaar ouder dan zij. Nou en? Het was hem niet aan te zien. Hij zag er geweldig uit, met die verleidelijke Mick Jagger-lach en al die tanden. Hij was ook eerder getrouwd geweest en had twee volwassen zonen. Ze hadden elkaar leren kennen in Londen, tijdens een veiling waar Tilia met een vriendin naartoe was gegaan. Mistral had hem ook gemogen. In het begin. Maar toen ze getrouwd waren, kwam geleidelijk aan zijn ware aard naar boven. Het drinken. De leugens. De gemene opmerkingen. Niet dat hij Mistral of haar slaat, maar zijn stekelige beledigingen zijn kwaadaardig en giftig.

Tilia wordt volgend jaar veertig, brengt ze haar broer met een grijns in herinnering – een vreselijke leeftijd. Haar huwelijk is rampzalig. Haar man is rampzalig. Dat ze geen baan heeft en op de zak van haar man teert is rampzalig. Maar ze heeft nooit een echte baan gehad, dus wie zou haar nu nog aannemen, op haar leeftijd, zonder diploma of ervaring?

Linden valt haar in de rede. Maar ze schildert toch? Ze kijkt haar broer spottend aan. Haar schilderijen? Ook rampzalig! Ondanks zichzelf moet Linden lachen, en zij ook. Ja, natuurlijk schildert ze nog steeds; ze vindt het heerlijk om te doen en het is haar redding, maar niemand ziet iets in haar schilderijen, niemand koopt ze, in elk geval niet de snobistische vrienden van haar man uit de kunstwereld, die allemaal hun neus ophalen voor een schilderij dat niet het niveau heeft van een Rembrandt. Alles in haar leven is rampzalig, behalve haar dochter. Haar dochter, die in december 1999 is geboren tijdens een hevige storm, haar kindje, vernoemd naar de krachtige noordwestenwind die tijdens Tilia's jeugd zo vaak woei, is haar oogappel.

Aan het einde van haar tirade kijkt Tilia Linden aan en zegt opgewekt: ‘En hoe gaat het met Sacha?’

Met Sacha gaat het goed. Wel druk met de start-up, en aardig wat stress, maar Sacha kan daar goed mee omgaan. Het enige probleem is dat ze elkaar de laatste tijd weinig zien, omdat Linden altijd van huis is, en hun trouwdatum wordt door zijn reizen steeds uitgesteld, maar daar gaan ze wat aan doen. Tilia vraagt of hun vader Sacha nu eindelijk heeft ontmoet. Linden zegt van niet. Lauren heeft wel kennismemaakt met Sacha, in 2014, in New York; de twee mochten elkaar meteen. Later hebben ze elkaar nog een keer in Parijs gezien en toen konden ze het ook goed met elkaar vinden. Paul verlaat Vénozan hooguit om een bijzondere boom te redden, maar om zijn familie op te zoeken? Dat weet Tilia toch ook wel, voegt hij er droogjes aan toe.

Tilia speelt met haar halsketting. Denkt Linden soms dat hun vader Sacha niet wil ontmoeten?

Linden weet dat hij deze vraag kon verwachten; zijn zus neemt nooit een blad voor de mond, en dus is hij niet verbaasd. Maar hij weet niet wat hij moet zeggen. Hij kijkt naar de tv, waar nu een kaart van de Seine op te zien is, met alarmerende rode pijlen op de plekken waar de rivier dreigt over te stromen. Peinzend zegt hij dat hij het niet weet. Hij heeft het zijn vader nooit op de man af gevraagd, en met Sacha heeft hij het er ook nooit over gehad. Het enige wat hij weet is dat Sacha en hij al bijna vijf jaar samen zijn, dat ze van plan zijn te trouwen en dat Sacha Paul nooit heeft ontmoet.

Tilia merkt op dat San Francisco nou niet echt naast Vénozan ligt. Linden beaamt dit, maar brengt haar in herinnering dat hun vader nog niet zo lang geleden naar Californië is gevlogen om te verhinderen dat in de buurt van Santa Rosa zeldzame sequoia's gekapt zouden worden voor de aanleg van een spoorlijn. Samen met zijn aanhang van boomdeskundigen, wetenschappers, biologiestudenten, historici, natuurliefhebbers en milieuactivisten lag Paul een week lang met de overheid in de clinch. Uiteindelijk lukte

het hem de bomen te redden, maar hij kwam niet naar zijn zoon toe om kennis te maken met Sacha, terwijl het maar een uur rijden was. Hij had altijd wel een excuus: hij had het te druk, was te moe of er was weer een andere zeldzame boom die gered moest worden.

Om van onderwerp te veranderen attendeert Linden Tilia op het nieuws. Bij de vorige overstroming in november kon blijkbaar ternauwernood een ramp worden voorkomen dankzij vier enorme meren die tussen 1949 en 1990 stroomopwaarts zijn aangelegd. Filmbeelden gemaakt met een drone tonen de meren die in de buurt van Joigny en Troyes liggen, op zo'n tweehonderd kilometer van Parijs. Wanneer het water van de Seine te hoog komt te staan dienen ze als reservoirs, en afgelopen november heeft men dankzij die meren de stijging van het waterpeil met een halve meter weten in te perken. Maar het probleem is, zo vervolgt de verslaggever, dat de meren nog vol zijn en geen natuurlijke afwatering hebben, en doordat het de afgelopen weken onophoudelijk heeft geregend is de grond erg zompig, waardoor de bodem geen water meer opneemt.

'Shit, dat ziet er niet goed uit,' mompelt Tilia. Hield het maar op met regenen. Ze kunnen nu niet naar buiten, het is te nat. Maar als de rivier overstroomt, dan zal de gemeente, of welke instantie dan ook, toch zeker wel een catastrofe weten te voorkomen? Er zal toch niets ergs gebeuren?

Ze blijven kijken. Op iedere zender gaat het over hetzelfde: de stijging van de Seine, de onophoudelijke regen en de groeiende bezorgdheid. Als Tilia kreunt: 'O, waarom zetten we de tv niet uit?', pakt Linden de afstandsbediening. Alleen het gespetter buiten is nu nog te horen. Ze hebben het over de cadeaus voor hun ouders. Linden heeft *Station to Station* op de kop weten te tikken, de enige lp die aan Pauls Bowie-verzameling ontbreekt, doordat hij de plaat jaren geleden kwijt is geraakt en nooit meer heeft teruggevonden. Tilia heeft de laatste Franse biografie van Bowie voor hem gekocht. En als cadeau voor haar trouwdag hadden ze besloten hun moe-

der samen een sleutelvormige hanger met een parel van Tiffany te geven, verpakt in een mooi turquoise juwelendoosje. Tilia heeft het sieraad in Old Bond Street gekocht.

‘Ik denk dat ik even een dutje ga doen,’ zegt Linden diplomatiek tegen zijn zus. Heel veel last van zijn jetlag heeft hij niet – daar reist hij te vaak voor –, maar hij wil even alleen zijn voor zijn ouders komen. Tilia begrijpt de hint en staat op. Bij de deur mompelt ze spottend dat hij er inderdaad uitgeput uitziet, maar dat hij met het klimmen der jaren steeds knapper wordt, terwijl zij eruitziet als een oud wijf, en dat is niet eerlijk. Vlak voordat ze de deur dichtsmijt gooit hij vrolijk een kussen naar haar toe.

De afgelopen weken heeft de vermoeidheid zich steeds verder opgebouwd en hij merkt dat zijn nek en schouders stijf zijn. Hij mist de warmte van Sacha’s soepele handen, die zijn vermoeidheid weg hadden kunnen masseren. Hij zou een hele lijst kunnen opnoemen van dingen die hij aan Sacha mist. Hij moest ze maar eens opsommen, bedenkt hij als hij op het bed gaat liggen: Sacha heeft humor, een onweerstaanbare lach en prachtige bruine ogen, die afhankelijk van het licht soms groen lijken, kan geweldig koken, ruikt heerlijk, houdt van opera, met name van *La Traviata*, is enthousiast, gevoelig, creatief en onweerstaanbaar. Sacha en hij zijn nooit lang in Parijs geweest, bedenkt Linden. Ze hebben elkaar in 2013 in New York leren kennen.

Toch is Parijs heel speciaal voor Linden. Hij heeft een persoonlijke band met de stad, waar hij een intiem verleden vol liefde, verdriet en genot heeft liggen, dat als een bitterzoet geheim diep in hem verborgen zit. Hij denkt nog vaak terug aan de twaalf jaar die hij hier van 1997 tot 2009 heeft gewoond. Hij ziet zichzelf weer met zijn rugzak bij Candice op de stoep staan: een magere slungel, zich pijnlijk bewust van zichzelf, maar blij in Parijs te zijn, weg van Sévral en van zijn ouders en Vénozan.

Uit huis gaan? Wat bezielde hem in godsnaam, had zijn moeder gebulderd. Waar wilde hij dan heen en wat dacht hij te gaan

doen? Zo goed deed hij het nou ook weer niet op school; zijn lerares Engels heeft zelfs geschreven dat Linden ‘arrogant’ was. Terwijl hij luisterde naar de preek van zijn moeder, besefte Linden dat hij nooit zou kunnen uitleggen dat hij zich in alle opzichten anders voelde; hij was een vreemde – ja, zelfs in de stad waar hij was geboren. Een vreemde, omdat zijn moeder een nog altijd met een zwaar accent sprekende Amerikaanse was en hij dus half Amerikaans was, en daar werd hij in de klas iedere dag weer aan herinnerd, ook al behoorde zijn vader tot een oude familie uit de streek, en ook al had zijn overgrootvader, Maurice Malegarde, met zijn kartonfabrieken een fortuin vergaard, waarmee hij Vénozan had laten bouwen, een negentiende-eeuws extravagant huis in de stijl van een Toscaanse villa, dat al zijn nazaten een zeker aanzien verleende. En hoe kon hij uitleggen dat zijn lerares Engels, de eeuwig vittende madame Cazeaux, stomweg jaloers was op zijn vlekkeloze Engels, omdat haar eigen abominabele accent daardoor extra opviel? Nee, hij kon niet vertellen dat hij zich op school niet op zijn gemak voelde, dat hij met niemand kon praten, bij niemand zijn hart kon luchten; het leek haast alsof hij van een andere planeet kwam, alsof de anderen intuïtief aanvoelden dat hij anders was en hem daarom buitensloten. Hij hoorde er niet bij en dat maakte hem doodongelukkig. En het werd er niet beter op toen hij tijdens zijn puberteit ineens zo’n groeispurt doormaakte dat de anderen zich klein voelden. Hij had zijn moeder bijna verteld dat ze hem uitscholden voor ‘l’Américain’, waardoor hij zich nog ellendiger voelde, ook al vond hij dat het nergens op sloeg, want hij was toch ook in Sévral geboren, in hetzelfde ziekenhuis als zijn meeste klasgenoten?

Hij werd nog meer gepest en nog meer uitgescholden. Hij voelde zich buitengesloten, was ongelukkig en eenzaam. Maar het allerergst was het als zijn moeder hem, gekleed in een korte broek en met een cowboyhoed op haar hoofd, kwam ophalen in haar oude auto, want dan staarde iedereen naar haar, zowel de jongens als de

meisjes, en dat was ook niet vreemd, want ze was de mooiste vrouw die ze ooit hadden gezien, het toonbeeld van schoonheid, met haar welvingen en goudblonde haar.

De enige die in de gaten had hoe moeilijk hij het iedere dag had, was Tilia. Toen hij besloten had uit huis te gaan, nam zij het fel voor hem op. Waarom kon hij niet bij Candice intrekken en naar een Parijs *lycée* gaan, verweet ze hun ouders woedend. Waarom kon hij niet een paar jaar bij zijn tante wonen? Waarom deden ze in hemelsnaam zo moeilijk, waarom waren ze zo ouderwets? Stelletje zeurpieten. Linden zou in mei zestien worden en midden in het jaar van school veranderen was helemaal niet zo moeilijk, het zou heus niet de eerste keer zijn dat dit gebeurde! Linden moest erop uittrekken, de wijde wereld in, begrepen ze dat dan niet?

Er was een stilte gevallen, zijn ouders hadden elkaar aangekeken, hadden hem aangekeken, en toen had Paul zijn schouders opgehaald. Als Linden het echt wilde, dan zou hij zijn zoon niet tegenhouden. Lauren zei dat ze Candice meteen zou bellen en hem zou inschrijven op een Parijse school. Toen Linden zijn zus vol bewondering aankeek, had ze met een knipoog een V-teken naar hem gemaakt. Het is grappig om te bedenken dat al die vreselijke leerlingen van het lyceum in Sévral die jarenlang zo minachtend tegen hem deden nu allemaal zijn Facebookpagina bezoeken en elk bericht van hem liken; sommigen zijn zelfs naar zijn exposities gekomen, gaven hem schouderklopjes en zeiden kruiperig dat ze altijd al hadden geweten dat hij beroemd zou worden.

Zijn tante Candice woonde op nummer 1 van de rue de l'Église in het onopvallende vijftiende arrondissement. Het pand stond op de hoek met de rue Saint-Charles, een lange, levendige straat, die van de rue de la Fédération helemaal tot aan de place Balard loopt. De wijk was niet hip, maar dat maakte hem niet uit. Toen hij er op die frisse dag in maart 1997 aankwam, voelde Linden zich voor het eerst in zijn leven vrij. Op het balkon van Candice' zonnige appartement op de zesde verdieping keek hij leunend tegen

de balustrade opgetogen om zich heen. Hij weet nog heel goed hoe hij daar stond, als een kapitein aan het roer van zijn schip. Parijs lag verleidelijk aan zijn voeten, en terwijl het verkeersrumoer hem als muziek in de oren klonk, verdwenen het plattelandse Vénozan en zijn ouders steeds verder naar de achtergrond. Hij had geen probleem met de oncomfortabele slaapbank, het ingewikkelde liefdesleven van Candice en de nieuwe gezichten op het lycée aan de boulevard Pasteur. De lente in Vénozan, waar de kersenbomen als eerste trots hun bloesem droegen en de meedogenloze wind de geur van frisse lucht en lavendel meevoerde, het gekwetter van de vogels, de delicate geur van de bloedrode rozen voor zijn slaapkamerraam, dat uitkeek over lavendelvelden met vijgenbomen, inktgroene cipressen en zilverkleurige olijfbomen – hij miste het allemaal niet. Er was niets in Vénozan waarnaar hij terugverlangde. Zelfs niet het arboretum van zijn vader, waar hij als klein kind zo van had gehouden. Hij omarmde zijn nieuwe leven als een Parijzenaar.

Op school namen zijn medeleerlingen hem op in hun midden. Voor het eerst van zijn leven was hij populair. Niemand had door dat hij van het platteland kwam, niemand wist dat hij niet bang was voor insecten, zelfs niet voor de zwarte schorpioenen die zich schuilhielden in de spleten van stenen muren; niemand wist dat hij de kracht van de wind kende en de Latijnse namen van bomen; niemand merkte aan hem dat hij opgegroeid was te midden van arenden, herten, wilde zwijnen, wespen en vuurvliegjes. De anderen vonden zijn vloeiende Engels, zijn indrukwekkende arsenaal aan Amerikaanse scheldwoorden en zijn licht zuidelijke accent ‘cool’. Ze pestten hem niet met zijn voornaam; hun maakte het niets uit wie zijn vader was. Hij werd uitgenodigd op feestjes; meisjes werden verliefd op hem en zwijmelden om zijn blauwe ogen en brede lach. Hij werd zelfs knap gevonden. Niemand vond dat hij anders was.

Hij schrikt op van het gerinkel van de telefoon op het nachtkastje. Het is de receptioniste; zijn ouders zijn aangekomen. Wil monsieur Malegarde naar beneden komen? Hij zegt dat hij meteen komt. Hij trekt zijn kamerjas uit en grist kleren uit de kast. Even later verlaat hij zijn kamer en neemt de trap, omdat hij dan sneller beneden is.

Het eerste wat hem opvalt als hij de lobby in loopt, is dat zijn vader er heel moe uitziet. Daar schrikt hij van. Paul zit onderuitgezakt in een stoel en ondersteunt zijn hoofd met een hand. Zijn huid is verschrompeld en onnatuurlijk bleek. Door zijn zwarte jack ziet hij nog witter. Hij oogt ook magerder, bijna uitgemergeld.

‘O, lieverd, daar ben je!’ De stem van zijn moeder klinkt hees en hartelijk. Ze omhelst hem en doet daarna een stap naar achteren om hem te bekijken. Hij bekijkt haar ook. In haar jack en met haar in laarzen gestoken lange benen, haar ranke gestalte en haar achterovergekamde asblonde haar is zijn moeder op haar eenenzestigste nog altijd verbluffend mooi, een schoonheid. De gluispeilige tand des tijds heeft haar wat rimpels gegeven, maar die doen geen afbreuk aan de symmetrie van haar gezicht, haar haviksneus (die hij van haar heeft), haar volle lippen, haar iets scheefstaande amandelvormige blauwe ogen en haar volle, donkere wenkbrauwen. Zoals gewoonlijk draagt ze geen make-up en zoals gewoonlijk draaien alle mensen hun hoofd naar haar om. Linden buigt zich over zijn zwijgende vader en geeft hem een kus; dan draait hij zich weer om naar Lauren en kijkt haar vragend aan. Ja, Paul voelt zich niet helemaal lekker, zegt zijn moeder zachtjes, hij heeft waarschijnlijk kougevat, maar na een warm bad en wat rust zal hij zich beter voelen.

Tilia komt naar beneden en weer wordt er omhelsd. Zijn zus ziet ook meteen dat hun vader niet lekker is. Bezorgd hurkt ze naast hem neer om hem te begroeten; hij opent zijn zwaar geloken ogen en mompelt iets over hoofdpijn. Nou, waarom gaat hij dan niet naar boven om even te rusten? Het regent toch veel te hard

om naar buiten te gaan, niemand heeft daar zin in, dus waarom zou hij niet even gaan liggen? Lauren gebaart naar de receptioniste, die regelt dat hun bagage naar hun kamer wordt gebracht. Haar man is moe, zegt zijn moeder tegen Agathe. Kunnen ze misschien een kop thee en iets te eten krijgen? Na al die jaren praat ze nog steeds langzaam en aarzelend Frans, maar dat vergroot haar charme alleen maar. De receptioniste loopt nu al met haar weg, merkt Linden. Zodra zijn ouders naar boven zijn, draait hij zich om naar zijn zus.

‘Papa’s gezicht! Zo vreselijk bleek...’ fluistert hij. Tilia knikt bezorgd. Normaal gesproken blaakt Paul van gezondheid, zelfs hartje winter.

Voor het eerst ziet hun krachtige, onverwoestbare vader eruit als een schriele, oude man. Die gedachte stemt hen neerslachtig en een hele poos zitten ze naast elkaar in de hotellobby te zwijgen, terwijl de stad overspoeld wordt door de regen.